

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 25/2013-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. januára 2013 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. I. P., H., zastúpeného advokátom JUDr. V. G., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Pezinok sp. zn. 15 Er 5695/2008 zo 16. júla 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. I. P. **o d m i e t a** pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. septembra 2012 doručená sťažnosť JUDr. I. P., H. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Okresného súdu Pezinok (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 15 Er 5695/2008 zo 16. júla 2012 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že zmluvou o predaji podniku z 30. novembra 2000 uzavretou podľa § 476 a nasl. Obchodného zákonníka sťažovateľ ako predávajúci predal podnik I. P. – C. spoločnosti P. a. s., B., ako kupujúcemu (ďalej len „prvý kupujúci“). Ďalšou zmluvou o predaji podniku z 15. marca 2001 prvý kupujúci predal pôvodný podnik sťažovateľa spoločnosti C., s. r. o., Z. (ďalej len „druhý kupujúci“). Prvý kupujúci bol 12. júna 2010 vymazaný z obchodného registra, a to na základe rozhodnutia Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 2 K 10/2010 zo 17. mája 2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť 8. júna 2010 a ktorým bolo zastavené konkurzné konanie na jeho majetok z dôvodu nedostatku majetku. Druhý kupujúci bol z obchodného registra vymazaný 13. septembra 2008, a to na základe rozhodnutia Okresného súdu Košice I č. k. 29 Cbr 42/06-40 z 27. júna 2008 o „... zrušení obchodnej spoločnosti bez likvidácie podľa § 68 ods. 3 písm. c) Obchodného zákonníka z dôvodov podľa § 68 ods. 6 Obchodného zákonníka...“.

Na okresnom súde je proti sťažovateľovi ako povinnému vedené exekučné konanie pod sp. zn. 15 Er 5695/2008, v ktorom sa oprávnená z exekúcie S., a. s., domáha voči sťažovateľovi vymoženia pohľadávky v sume 2 174,90 € s príslušenstvom na základe exekučného titulu – vykonateľného platobného výmeru svojej právnej predchodkyne V. č. 107-3099/2000/b z 23. mája 2000 z titulu dlžného poistného na zdravotné poistenie.

Sťažovateľ sa v označenom exekučnom konaní svojimi písomnými podaniami adresovanými buď priamo okresnému súdu, alebo predloženými okresnému súdu vo veci konajúcim súdnym exekútorom domáhal zastavenia exekúcie z dôvodu jej neprípustnosti, ktorú odôvodňoval nedostatkom svojej pasívnej legitimácie v dôsledku predaja podniku, v ktorom podnikal a v súvislosti s prevádzkou ktorého vznikla pohľadávka vymáhaná v označenom exekučnom konaní. Podľa sťažovateľa v dôsledku predaja podniku uvedená pohľadávka prešla na kupujúceho, od ktorého mala byť aj vymáhaná.

Sťažnosťou napadnutým rozhodnutím okresný súd nevyhovел návrhu sťažovateľa na zastavenie exekučného konania vedeného pod sp. zn. 15 Er 5695/2008, pričom svoje rozhodnutie argumentačne odôvodnil tým, že pohľadávka vymáhaná v označenom exekučnom konaní má verejnoprávny charakter, a teda predajom podniku neprešli

zo sťažovateľa na kupujúcich aj záväzky z verejného zdravotného poistenia, tak ako sa domnieval sťažovateľ. S uvedeným právnym názorom okresného súdu vyjadril sťažovateľ nesúhlas, ktorý argumentačne podporil aj poukázaním na iné obdobné exekučné konania, ktoré boli z identických dôvodov zastavené s poukazom na § 476 ods. 1 Obchodného zákonníka. Napadnuté rozhodnutie okresného súdu preto sťažovateľ považuje za arbitrárne a v rozpore so zárukami spravodlivého procesu.

Sťažovateľ porušenie svojho základného práva odôvodnil najmä takto:

„Moja osoba už v tomto spore nemala ani figurovať... V mojom prípade s predajom podniku som stratil spôsobilosť byť účastníkom konania.

... K vyjadreniu, či prechádzajú, alebo neprechádzajú záväzky verejnoprávneho charakteru, ako je platenie daní je diskutabilné, lebo je rad judikátov napr. Rozsudok NS SR pod č.k.: 7 Sž 113/98 ako aj metodický pokyn č.14/SD/2001 k prechodu záväzkov a ručenie pri predaji podniku, ktorý vydalo Daňové riaditeľstvo B., že tieto prechádzajú tiež na kupujúceho. ...

Ďalej by som chcel poukázať na tú skutočnosť, že zdravotná poisťovňa nie je štátnou, či už rozpočtovou alebo príspevkovou spoločnosťou, a štát nemá v jej orgánoch ani zastúpenie, ale je súkromnou akciovou spoločnosťou, ktorá sa za posledných 10 rokov viackrát pretransformovala, odpredala svoju firmu ďalším atd. Nehovoriac o tom, že ak by to tak nebolo, tak by zdravotné poisťovne určite nevykazovali zisky. ...

Zároveň chcem upozorniť na Uznesenie Okresného súdu v Pezinku, pod č.k. 15Er 1963/2008-65 (pôvodné č.k. 34er 1608/2003), Ex 2353/2003 zo dňa 21.09.2008, ktoré nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť 22.10.2009, na Uznesenie Okresného súdu v Pezinku, pod č.k. 15Er 1877/2008-68 (pôvodné č.k. 34er 1837/2003), Ex 2370/2003 zo dňa 21.09.2008, ktoré nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 17.10.2009 a Uznesenie Okresného súdu v Pezinku, pod č.k. 15Er 1068/2008-120 (pôvodné č.k. 39er 1657/1999), Ex 442/1999 zo dňa 12.01.2011, týkajúce obdobného sporu, rozhodli tak, že súd vyhlásil exekúciu za neprípustnú a túto zastavil.

... taká situácia, keď súdy v druhovo rovnakej veci rozhodujú protichodným spôsobom, podkopáva efektivitu fungovania systému spravodlivosti a nefunguje jeho

elementárny princíp a základný predpoklad, ktorým je požiadavka, aby sa v rovnakých veciach rozhodovalo rovnakým spôsobom.

... Mám za to, že okresný súd... nedostatočne a nepresvedčivo odôvodnil svoje rozhodnutie rozhodol po uplynutí zákonnej lehoty 60 dní podľa § 50 ods. 2 Exekučného poriadku. ...“

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vydal tento nález:

„Okresný súd Pezinok, uznesením pod č. 15 Er 5695/2008 - 62 ex 744/2001 zo dňa 16.7.2012, ktorým zamietol návrh sťažovateľa na zastavenie exekúcie, porušil tým základné právo JUDr. I. P. na súdnu a inú právnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Uznesenie Okresného súdu Pezinok, sp. zn. 15 Er 5695/2008 - 62 ex 744/2001 zo dňa 16.7.2012, sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne

neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je sťažovateľom namietané porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy uznesením okresného súdu sp. zn. 15 Er 5695/2008 zo 16. júla 2012, k porušeniu ktorého malo dôjsť tým, že okresný súd neberúc ohľad na skutočnosť, že sťažovateľ predal podnik, v súvislosti s prevádzkovaním ktorého vznikla pohľadávka vymáhaná v označenom exekučnom konaní, pričom s týmto predajom bol spojený aj prechod práv a záväzkov zo sťažovateľa na kupujúceho vrátane záväzku na úhradu dlžného poistného na zdravotné poistenie, označeným uznesením návrhy sťažovateľa na zastavenie exekúcie, resp. jeho námietky proti exekúcii, zamietol.

Za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide preto vtedy, ak pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou

o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

Ústavný súd ďalej pripomína, že do obsahu základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy nepatrí právo účastníka konania (dotknutej osoby) dožadovať sa toho, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý účastník konania predkladá (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Okresný súd sťažovateľom napadnuté uznesenie odôvodnil okrem iného najmä odvolaním sa na odôvodnenie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 M Cdo 11/04 z 30. júna 2005 (Zbierka stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky R 38/2007), v zmysle ktorého „... zmluva o predaji podniku zakladá záväzkový vzťah súkromno-právnej povahy, ktorého subjekty (predávajúci a kupujúci) majú rovnoprávne postavenie. Na jej základe prechádzajú záväzky vzniknuté len zo záväzkových vzťahov bez ohľadu na to, či majú alebo nemajú obchodnú povahu, neprechádzajú však záväzky verejnoprávnej povahy, ako je platenie daní, či poistného.“.

Okresný súd ďalej pri odôvodňovaní svojho právneho záveru pokračoval:

„Preto aj keď došlo k predaju podniku, na kupujúceho neprešli spolu s podnikom záväzky z verejného zdravotného poistenia. Predávajúci I. P. – A. síce ukončil svoju podnikateľskú činnosť zrušením živnostenského oprávnenia po predaji podniku, ale I. P. ako fyzická osoba ručí celým svojím majetkom, neobmedzene, za záväzky, ktoré mu z podnikania vznikli.“

V okolnostiach posudzovanej veci ústavný súd nemá dôvod pochybovať o správnosti právneho záveru okresného súdu spočívajúceho v tom, že na základe zmluvy o predaji podniku nedošlo z predávajúceho (sťažovateľa) na kupujúceho k prechodu záväzkov verejnoprávnej povahy, ako je platenie daní a poistného. Tento záver nemožno v žiadnom prípade považovať za arbitrárny či zjavne neodôvodnený. Z napadnutého uznesenia okresného súdu totiž nevyplýva jednostrannosť, ktorá by zakladala svojvôľu alebo takú aplikáciu príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu.

Okresný súd pritom svoje skutkové a právne závery ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil, pričom v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol aj postup, akým dospel k záverom, pre ktoré návrhu sťažovateľa na zastavenie exekúcie, resp. jeho námietkam proti exekúcii, nevyhovel. Napadnuté uznesenie obsahuje výklad ustanovenia § 476 ods. 1 v spojení s ustanoveniami § 477 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o predaji podniku, t. j. k 30. novembru 2000, (ďalej len „Obchodný zákonník“) vo vzťahu k relevantným zákonným právnym normám upravujúcim vykonávanie verejného zdravotného poistenia, ktorý nemožno považovať za svojvoľný.

Podľa § 476 ods. 1 Obchodného zákonníka zmluvou o predaji podniku sa predávajúci zaväzuje previesť na kupujúceho vlastnícke právo k veciam, iné práva a iné majetkové hodnoty, ktoré slúžia prevádzkovaniu podniku, a kupujúci sa zaväzuje prevziať záväzky predávajúceho súvisiace s podnikom a zaplatiť kúpnu cenu.

Podľa § 477 ods. 1 Obchodného zákonníka na kupujúceho prechádzajú všetky práva a záväzky, na ktoré sa predaj vzťahuje.

Povinnosť platiť poistné na zdravotné poistenie, ako aj poplatok z omeškania vzniká priamo zo zákona na základe skutočností uvedených v § 3, § 8, § 10 a § 15 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 273/1994 Z. z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní

rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní v znení účinnom v rozhodujúcom období (ďalej len „zákon o zdravotnom poistení“), pričom poisťovňa je povinná v zmysle § 18 ods. 8 a § 23 ods. 4 zákona o zdravotnom poistení ich úhradu za splnenia zákonných predpokladov platiteľom platobným výmerom (rozhodnutím) predpísať a následne v zmysle ustanovenia § 37 písm. b) zákona o zdravotnom poistení tieto aj vymáhať.

Pokiaľ teda okresný súd opierajúc sa aj o odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. R 38/2007 s poukazom na výhradne súkromno-právnu povahu záväzkového vzťahu založeného zmluvou o predaji podniku a rovnoprávne postavenie jej účastníkov, oproti výlučne verejnoprávnej povahe záväzku spočívajúceho v povinnosti platiť poistné na zdravotné poistenie vrátane príslušenstva, ktorej nositeľ (platiteľ) vo vzťahu k poisťovni ako právnickej osobe poverenej štátom rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb pri vykonávaní verejného zdravotného poistenia nie je v rovnoprávnom postavení, pričom jej rozhodnutia (platobné výmery) od vôle platiteľa (sťažovateľa) nijako nezávisia, dospel k záveru, že na základe zmluvy o predaji podniku k prechodu označeného verejnoprávneho záväzku sťažovateľa na kupujúceho nedošlo, nijako nemožno tento záver považovať za arbitrárny.

Podľa názoru ústavného súdu na uvedenom nič nemení okolnosť, či je, alebo nie je poisťovňa v rámci svojho hospodárenia oprávnená podnikat' s prostriedkami získanými zo zdravotného poistenia a takýmto spôsobom tvoriť zisk. Napokon v zmysle ustanovenia § 28 zákona o zdravotnom poistení všeobecná poisťovňa je verejnoprávnou inštitúciou (právnickou osobou) zriadenou na účely vykonávania zdravotného poistenia, pričom v zmysle ustanovenia § 29 tohto zákona všetky poisťovne vrátane rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní majú pri vykonávaní zdravotného poistenia rovnocenné postavenie. Tu ústavný súd poznamenáva, že práve v období, za ktoré bolo sťažovateľovi napadnutým exekučným titulom platenie poistného na zdravotné poistenie vrátane poplatku z omeškania predpísané, t. j. od 1. júla 1998 do 30. apríla 2000, podľa ustanovenia § 6 ods. 2 zákona o zdravotnom poistení poisťovňa nesmela s prostriedkami získanými z povinného zdravotného poistenia a od 1. júna 1998 (na základe

zákona č. 124/1998 Z. z., ktorým sa menil a doplňal zákon o zdravotnom poistení, pozn.) celkovo s prostriedkami získanými zo zdravotného poistenia podnikat'.

Pokiaľ okresný súd v napadnutom uznesení vyjadril právny názor, že zánikom živnostenského podnikateľského oprávnenia s'ťažovateľa (podľa zistenia ústavného súdu dňom 26. februára 2001, pozn.) vykonávajúceho podnikateľskú činnosť v zmysle ustanovení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení účinnom v rozhodujúcom období ako fyzická osoba pod obchodným menom I. P. – C. jeho spôsobilosť byť naďalej nositeľom práv a povinností, a tým ani spôsobilosť byť účastníkom namietaných exekučných konaní nezanikla, tento názor sa nijako neprieči obsahu, zmyslu ani účelu ustanovenia § 2 tohto zákona, podľa ktorého živnosťou je sústavná činnosť, prevádzkovaná samostatne, vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť.

Inými slovami, ak okresný súd uzavrel, že zánikom živnostenského oprávnenia s'ťažovateľa jeho verejnoprávny záväzok ako samotne zárobkovo činnej osoby spočívajúci v povinnosti uhradiť dlžné poisťné na zdravotné poistenie, ktorý mu ako fyzickej osobe vznikol ešte v rámci prevádzkovania jeho podnikateľskej činnosti (živnosti), zostal zachovaný, je tento záver plne ústavne konformný.

Tu ústavný súd už len pre úplnosť veci s poukazom na ustanovenie § 57 ods. 1 písm. f) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom v rozhodujúcom období (ďalej len „Exekučný poriadok“), podľa ktorého exekúciu súd zastaví, ak po vydaní rozhodnutia zaniklo právo ním priznané, uvádza, že čo sa týka právoplatného a vykonateľného rozhodnutia, a to platobného výmeru všeobecnej poisťovne č. 107-3099/2000/b z 23. mája 2000, sa na základe skutkových alebo právnych okolností, ktoré nastali pred jeho vydaním, vrátane zmluvy o predaji podniku z 30. novembra 2000, zrejme nemožno s úspechom domáhať zastavenia exekúcie.

Ústavný súd súčasne poznamenáva, že s'ťažovateľom vytýkané porušenie 60-dňovej lehoty na rozhodnutie okresným súdom podľa ustanovenia § 50 ods. 2 Exekučného

poriadku sa vzťahuje iba na rozhodovanie o námietkach povinného proti exekúcii, avšak podanie sťažovateľa síce označené ako námietky boli okresným súdom podľa ich obsahu posúdené ako návrh na zastavenie exekúcie, pričom nedodržanie 60-dňovej lehoty pri rozhodovaní o jeho námietke proti exekúcii zo 4. apríla 2003 uznesením sp. zn. 15 Er 5695/2008 zo 16. júla 2012 nemalo žiadny vplyv na vecnú správnosť tohto rozhodnutia.

V súvislosti s argumentáciou sťažovateľa, že k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu došlo aj tým, že okresný súd sa v sťažnosťou napadnutom uznesení odchyľil od podľa jeho názoru stabilizovanej súdnej praxe, pokiaľ ide o posudzovanie právnych následkov zmluvy o predaji podniku, čo do prechodu záväzkov verejnoprávnej povahy vzniknutých v súvislosti s jeho prevádzkovaním, ako je platenie daní či poistného (pozri sťažovateľom označené iné rozhodnutia), ústavný súd v prvom rade podotýka, že predmetom konania pred ústavným súdom bolo iba napadnuté uznesenie okresného súdu, ktoré, resp. závery ktorého (pozri už uvedené) ústavný súd z hľadiska dodržania zásad ústavnosti aj preskúmal. Skutočnosť, že okresný súd, prípadne iné súdy pri posudzovaní otázky prechodu verejnoprávnych záväzkov predajom podniku v iných ako ústavným súdom preskúmanej veci zaujali odlišné právne stanovisko, a teda proti sťažovateľovi exekúciu zastavili, pričom tieto iné rozhodnutia neboli predmetom prieskumu ústavného súdu, ešte nemá za následok automatický predpoklad o ústavnosti záverov vyslovených v týchto iných veciach, takže takéto rozhodnutia v iných exekučných veciach nie sú tak pre okresný súd, ako ani pre ústavný súd právne záväzné.

Okrem tohto ústavný súd podotýka, že mu neprislúcha zjednocovať in abstracto judikatúru všeobecných súdov a suplovať tak poslanie, ktoré podľa zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. b)] zveruje najvyššiemu súdu (resp. jeho plénu a kolégiám), keď mu okrem iných priznáva aj právomoc zaujímať stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov (I. ÚS 17/01, III. ÚS 346/05).

Z ústavnej kompetencie súdov interpretovať a aplikovať zákony vyplýva aj ich oprávnenie dopĺňať a rozvíjať existujúcu judikatúru týkajúcu sa relevantných právnych otázok v prerokovaných veciach. Prípadný odklon súdu od existujúcej skoršej judikatúry – súdnej praxe v konkrétnom prípade by mohol predstavovať zásah do základných práv a slobôd účastníka konania len za predpokladu, že by bol dôsledkom arbitrárnosti alebo zjavnej neodôvodnenosti súdneho rozhodnutia v prerokovávanej veci. Nemožno však namietat' proti tomu, aby judikatúra súdov v konkrétnych prípadoch spresňovala a dopĺňala objasňovanie obsahu a zmyslu zákona vrátane prispôsobovania aplikačnej praxe novým okolnostiam za podmienky, že ich zohľadnenie možno rozumne zhrnúť pod zákonné znaky právnej normy aplikovanej na konkrétny prípad (III. ÚS 346/05, III. ÚS 284/05, IV. ÚS 267/05).

Záver, ku ktorým dospel okresný súd, sú podľa názoru ústavného súdu v súlade s ústavnými limitmi výkladu zákonov. Pretože namietané rozhodnutie okresného súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať a za tejto situácie nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru okresného súdu.

V danom kontexte ústavný súd už nad rámec vlastnej argumentácie v záujme presvedčivosti svojej rozhodovacej činnosti poukazuje aj na uznesenie Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. IV. ÚS 499/98 z 15. januára 1999, ktorý v obdobnej právnej veci, čo sa týka riešenia otázky prechodu verejnoprávnych záväzkov pri totožnej zákonnej právnej úprave zmluvy o predaji podniku, dospel k rovnakému právnenmu názoru.

Vychádzajúc z už uvedeného postup okresného súdu pri odôvodňovaní napadnutého uznesenia nemožno podľa názoru ústavného súdu dávať do takej spojitosti s obsahom základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorý by mohol byť predmetom posudzovania ústavnosti postupu okresného súdu v konaní o veci samej.

Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy označeným rozhodnutím okresného súdu, ústavný súd konštatuje, že nenachádza žiadnu príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím a označeným základným právom, pretože uznesením okresného súdu nebola preskúmaná zákonnosť žiadneho rozhodnutia orgánu verejnej správy.

Za daných okolností preto ústavný súd už pri predbežnom prerokovaní sťažnosti dospel k záveru, že namietaným rozhodnutím okresného súdu nemohlo dôjsť k porušeniu v sťažnosti označených práv, preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o zrušení napadnutého rozhodnutia okresného súdu je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o tejto časti sťažnosti už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. januára 2013